

at nogen kan få inspiration af den omstændighed, at nogle giver indtil meget for lidt, til at sige, at så kan vi også give mindre, end vi normalt gerne ville give, og at hvis de andre gav mere, ville vi også gøre det.

Jo mere behov der er, jo mere må vi selvfølgelig anstrenge os. Det er vel den positive vej, og forhåbentlig kan vi også blive enige om det.

(Kort bemærkning).

Lotte Henriksen (S):

Den computer, jeg omtalte, var såmænd bare den, som fru Pia Kjærsgaard pegede på havde lidt problemer med at udregne, hvad det ville koste, når Dansk Folkeparti ønskede at spare på bl.a. bistandshjælpen til danskere – nu snakker jeg ikke om udlændinge – så det er altså ikke alle mulige andre, men fru Pia Kjærsgaard selv, der har nævnt en computer, der havde svært ved at forstå tal.

Men i forlængelse af det svar, jeg fik, og hvoraf jeg forstod, at det er 0,8 pct. – altså sva- rende til det, som V og K har peget på – man gerne vil nedsætte dansk ulandsbistand til, vil jeg spørge: Vil man så ændre den fattigdoms- orientering, der ligger i den nuværende ulands- politik, eller vil man stadig fastholde den? For skal vi ind i en fremtidig debat om principper og strategier i ulandspolitikken, kunne det jo være meget rart at vide, hvor Dansk Folkeparti er henne, når vi taler om den generelle politik for Dansk Folkeparti. Altså: Vil man fastholde fattigdomsorienteringen?

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg kan svare fru Lotte Henriksen bekræftende: Det er fuldstændig rigtigt, at når vi giver, er der nogle kriterier, som vi giver på baggrund af; men det er klart, at de kriterier vil Dansk Folke- parti også meget gerne tage en drøftelse af.

Jeg har også angivet vores principielle hold- ning til spørgsmålet om forholdet mellem staten og enkeltindivider, der yder bistand, og så har jeg angivet den pragmatiske indstilling, at med hensyn til at foretage besparelser på ulandsbi- stand anser vi det for mest realistisk at støtte V og K i deres bestræbelser på at komme ned på 0,8 pct.

Ministeren for udviklingsbistand (Poul Niel- son):

Først en afstandtagen fra et ordvalg hos hr. Kim Behnke, som jeg finder er direkte ubehageligt:

Hr. Kim Behnke sagde, at bistanden er opkrævet ved tvang. Men at beskrive det på den måde, mener jeg er en besudling af folke- styret og demokratiet, for med hensyn til det, der vedtages i Folketinget – hvad enten det er skatter eller måden, vi bruger pengene på – mener jeg, at det er helt forkert at bruge det ord, for vi skriver under på en højtidelig erklæ- ring om at ville overholde grundloven, og måske skulle man tilføje noget om vigtigheden af at have den holdning at tale pænt om den. Og det er, fordi det falder sammen med andre tilbøjeligheder i vor tid helt derude, jeg synes, der er grund til at tage afstand.

Hr. Kim Behnke var også inde på, at vi accepterer, at danske ulandsmidler går til bestikkelse. Men det er en frit flagrende på- stand, som jeg ikke kan acceptere, for det er noget sludder, og det er direkte forkert; det accepterer vi overhovedet ikke. Tværtimod er vi med i den positive bølge, der i øjeblikket går verden rundt, og som går ud på at skærpe kampen mod korruption.

Vi gør det selv direkte, og vi støtter på alle planer kampagnen mod korruption, og vi har i øvrigt i sommer gennemført en ændring i vores kontrakter, som betyder, at hvis en kontraktpart foretager bestikkelse eller er involveret i kor- ruption, er det en umiddelbar ugyldigheds- grund med hensyn til vedkommendes kon- traktforhold med Danida. Og for at følge hr. Søren Søndergaard op kan jeg sige, at det er Verdensbankens kontraktmodel, vi har gjort brug af.

Hr. Kim Behnke talte også om de hvide ele- fanter i ulandene og om sammenhængen mel- lem dem og begrebet »ulandsocialisme«, som jo er taget fra professor, dr.oecon. Martin Pal- dams bog om den danske ulandspolitik, »Dansk ulandshjælp – altruismens politiske økonomi«. Ja, man kan jo kalde tingene, hvad man vil, men en stor del af problemerne i en lang række ulande skyldes altså, at de tog vejen omkring en statscentralistisk østeuropamodel i 10, 15, 20 år, og det har været et kolossalt ekstra problem oven i de andre problemer, de har.

Men i den sammenhæng, når nu Martin Pal- dams bog bruges på den måde, som det sker på i debatten her, synes jeg da, at man i stilhed bør minde ikke mindst partiet Venstre om, at alle de 37 sager, Paldam har taget op, er projekter, der blev besluttet, gennemført og afsluttet i den tid, hvor Venstres formand var udenrigsminister. Det er det tidsrum og de sager, den bog handler